

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **STAMCOM spol. s r.o.**, IČ: 48394939, se sídlem Nemocniční 734/13, Šumperk, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem, se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2015, č. j. 071103613/565/15/90.220/Ve, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 11 A 121/2015 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Olomoucký kraj (dále též „správní orgán prvního stupně"), ze dne 19. 3. 2015, č. 714004115, č. j. 071103613/343/15/Št. Změna spočívala v tom, že žalovaná ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně upřesnila relevantní časové období a technické údaje. Žalovaná tak původní výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nahradila textem, že žalobce spáchal správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., kterého se dopustil tím, že nejméně v období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2013 nedodržel věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb., upravené v bodě (1.15.) cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále „CR ERU") č. 5/2009, v bodu (1.9.) CR ERU č.

2/2010, v bodu (1.9.) CR ERU č. 7/2011 a v bodu (1.10) CR ERU č. 8/2012. Žalobce totiž jako držitel licence č. 110911177 na výrobu elektřiny, s oprávněním ode dne 10. 12. 2009 k výrobě elektřiny ve své provozovně Blanická 12, v k. ú. Šumperk, kód katastru 764264, na pozemku parc. č. 1268/20 s celkovým instalovaným výkonem 0,101 MW, neoprávněně uplatnil a vyúčtoval resp. fakturoval zelený bonus na veškerou vyrobenou elektřinu příslušející výrobnám uvedeným do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, ačkoliv část této výrobny v rozsahu 14,92 kW (54 ks FVE panelů SOLAR MY280P o výkonu 280 Wp) nebyla uvedena do provozu ve smyslu bodu (1.10) CR ERU č. 8/2008, resp. bodu (1.9.) CR ERU č. 4/2009, neboť na tuto část výrobny elektřiny se nevztahovala citovaná licence na výrobu elektřiny, a pro tuto část výrobny elektřiny tak nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Žalobce tím získal nepřiměřený majetkový prospěch, který nelze přesně vyčíslit. Část výroku I., kterou byla žalobci uložena pokuta podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve výši 542.000 Kč, a výrok II. kterým bylo podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodnuto o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, žalovaná potvrdila v celém rozsahu.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že rozhodnutí žalované je nezákonné a nepřezkoumatelné a došlo ke zneužití správního uvážení. Vyjádřil přesvědčení, že neporušil zákonný rámec pro uplatnění podpory formou zelených bonusů a nezískal nepřiměřený majetkový prospěch. Uloženou pokutu žalobce označil za likvidační, jelikož pro její zaplacení bude nucen změnit podnikatelské plány pro nadcházející období, v důsledku čehož dojde k propouštění zaměstnanců a prodeji majetku společnosti. Žalobce nebude schopen dostát svým závazkům, a tím bude ohrožena jeho samotná ekonomická existence.

[3] Správní řízení podle žalobce trpí procesními vadami. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány vyzýval k nařízení jednání a provedení důkazu výslechem pracovnic Energetického regulačního řadu (dále též „ERÚ“), které prováděly kontrolu v provozovně žalobce. Při kontrole došlo k chybám. Protokol o kontrole č. 071103613 trpí mnoha mylnými a nesrozumitelnými závěry, které se zakládají na pouhých nepodložených domněnkách. V protokolu nebyly uvedeny metody výpočtů a zkoušek.

[4] Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že neporušil limit celkového instalovaného výkonu výrobny elektřiny, na který dostal licenci. Správní orgán má povinnost přihlížet k reálným ztrátám při výrobě energie. Oproti hodnotám uváděným na štítcích solárních panelů činí skutečný výstup elektrárny do sítě přibližně 80 %. Podle jednoduchého součtu hodnot na solárních panelech se může celkový výkon jevit v hodnotě 115,92 kWp. Výroba energie však musí být chápána komplexně, nikoli jako prostý součet výkonu jednotlivých panelů. Při výrobě elektřiny dochází ke ztrátám na střídači a transformátoru. Může se tedy zdát, že výrobna elektřiny nominálně překračuje limit daný licencí (tedy hodnotu 0,101 MW – pozn. soudu), nicméně z pohledu elektrárny jako komplexu tomu tak není. Žalobce proto nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že uplatňoval nárok na podporu výroby elektřiny ve formě zelených bonusů na vyrobenou elektřinu v rozporu s rozhodnutím o udělení licence.

[5] Žalobce žalované vytknul, že nevyhověla jeho návrhu na provedení důkazů znaleckým posudkem, jehož předmětem by bylo posouzení faktického neporušení limitu celkového instalovaného výkonu pro výrobu elektřiny dle udělené licence a faktické hodnoty vyráběné elektřiny. Poukázal rovněž na skutečnost, že měření celkového instalovaného výkonu lze provádět několika matematickými metodami, avšak kontrolní orgán si vybral pouze jednu z nich (prostý součet výkonu jednotlivých panelů) a dále se námitkami žalobce na užití jiných metod měření nezabýval.

[6] Rozhodnutí žalované označil žalobce za nepřezkoumatelné z důvodu absence obligatorních náležitostí rozhodnutí, tj. odůvodnění výroku a vypořádání námitek žalobce. Žalovaná podle žalobce porušila zásady správního řízení, nedostatečně zjistila skutkový stav věci a nedostála požadavku, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu.

[7] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 5. 2017, č. j. 11 A 121/2015 – 47, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud v prvé řadě konstatoval, že protokol č. 071103613 byl vyhotoven pracovníky Státní energetické inspekce, a nikoli pracovnicemi ERÚ. Námitce žalobce ohledně chyb v tomto protokolu městský soud nepřisvědčil, neboť žalobce se omezil pouze na obecné konstatování o jeho mylných a nesrozumitelných závěrech, přičemž protokol je srozumitelný a přehledný, obsahuje výčet použitých podkladů a zejména dostatečně popsané a vysvětlené úvahy, které správní orgán vedly ke kontrolnímu závěru na základě hodnocení podkladů. Městský soud proto protokol neshledal vadným a konstatoval, že mohl být procesně použit jako podklad pro zahájení správního řízení a jako důkazní prostředek.

[8] Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce stran nevyhovění návrhu na nařízení ústního jednání a výslech svědků – pracovnic ERÚ, neboť shodně se žalovanou shledal, že závěry kontroly ERÚ obsažené ve vyrozumění ERÚ (jednalo se o kontrolu prováděnou pracovníky ERÚ, jejíž závěry byly podnětem pro kontrolu provedenou správním orgánem prvního stupně, která vedla k vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o provedené kontrole ze dne 11.4.2014, č.j. 03207-2/2014/ERU, jsou jednoznačné a výslech je proto nadbytečný, nadto když Státní energetická inspekce měla k dispozici vlastní, jednoznačné a totožné výsledky kontroly, o něž především své rozhodnutí opírá.

[9] Důvodnou městský soud neshledal rovněž námitku týkající se způsobu určení výkonu výrobny elektřiny. Žalobce totiž nepopírá množství a nominální výkon jednotlivých solárních panelů a dodatečnou instalaci části z nich. Fakticky brojí pouze proti výkladu pojmu „celkový instalovaný výkon“, jak jej zaujaly správní orgány. Podle § 30a odst. 1 věty druhé energetického zákona se za celkový instalovaný elektrický výkon výrobny elektřiny považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy. Výrobní jednotku zákon nedefinuje, avšak lze dovodit, že se jedná o zařízení, které přímo vyrábí elektřinu, což je u fotovoltaické elektrárny právě solární panel, nikoli střídač a transformátor, které naopak v důsledku ztrát výkon elektrárny snižují. Tyto závěry potvrzují také přílohy vyhlášek č. 475/2005 Sb. a č. 347/2012 Sb. Z ničeho tedy nevyplývá, že by se u hodnocení instalovaného výkonu měly zohledňovat i další komponenty elektrárny. Ačkoli lze tedy

přisvědčit názoru žalobce, že výstup elektrárny do sítě bude nižší, než je nominální výkon solárních panelů, z žádného ustanovení relevantních právních předpisů nelze dovodit, že by kontrolní správní orgán při výpočtu instalovaného výkonu měl povinnost přihlížet k reálným ztrátám při výrobě energie, jak tvrdí žalobce. Závěr správních orgánů, že celkový instalovaný výkon výrobny elektřiny žalobce je dán součtem nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů, je proto správný, jinou metodu výpočtu výkonu uplatnit nelze.

[10] Soud neshledal důvodnou ani související námitku žalobce, že správní orgány nevyhověly jeho opakovanému návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem, který měl posoudit případné porušení limitu celkového instalovaného výkonu pro výrobu elektřiny dle udělené licence a faktické hodnoty vyráběné elektřiny. Žalobce v průběhu správního řízení též sám přislíbil předložení znaleckého posudku, avšak tento znalecký posudek nikdy nedodal. Celkový instalovaný výkon je dán součtem nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů, přičemž k tomuto ryze matematickému úkonu není třeba odborných znalostí, mohli ho tedy provést i pracovníci správních orgánů.

[11] Rovněž námitku ohledně likvidační povahy uložené pokuty neshledal městský soud důvodnou, neboť předmětná pokuta byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí. Správní orgány přesvědčivě zjistily rozsah neoprávněné činnosti žalobce (byť určit exaktní množství neoprávněné vyrobené elektřiny je technicky nemožné), který i vyčíslily odpovídající částkou zelených bonusů dle CR ERÚ (624.852,15 Kč), což je dostačující pro určení závažnosti deliktu. Tvrzení žalobce ohledně jeho ekonomické situace městský soud označil za zcela neurčitá. Závěrem městský soud poukázal na možnost požádat o rozložení úhrady pokuty na splátky v souladu s § 156 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a to až na dobu šesti let, jakožto další korekci dopadů sankce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel v prvé řadě namítal, že rozhodnutí žalované i městského soudu nejsou dostatečně odůvodněna, a proto jsou nepřezkoumatelná. V napadených rozhodnutích podle stěžovatele absentuje jakékoli odůvodnění toho, proč správní orgán ukládá likvidační pokutu za správní delikt, který nebyl bez pochybností prokázán, a údajně vzniklý majetkový prospěch žalobce nebyl nikdy konkretizován, popř. vyčíslen. Správní orgány podle žalobce porušily základní zásady správního řízení (zásadu právní jistoty, materiální pravdy, správnosti, přesvědčivosti rozhodnutí a předvídatelnosti).

[13] Ze znění § 30a energetického zákona stěžovatel dovozuje, že instalovaný výkon má být zjišťován při jeho vstupu do energetické distribuční soustavy, tj. až po jeho ponížení o ztráty způsobené střídačem, transformátorem a dalšími komponenty elektrárny. Stěžovatel stejně jako již v žalobě namítal, že neporušil limit celkového instalovaného výkonu výrobny elektřiny, na který dostal licenci, upozornil na povinnost správních orgánů přihlížet k reálným ztrátám při výrobě energie, rozdílu mezi hodnotami

uváděnými na štítku a skutečným výstupem elektrárny do sítě a nutnosti chápat výrobu energie komplexně. S ohledem na tyto skutečnosti má žalobce dále za to, že důvodně navrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem a připomněl, že v předcházejícím řízení upozorňoval na možnost provádět měření celkového instalovaného výkonu několika matematickými metodami.

[14] Stejně jako již v žalobě stěžovatel označil uloženou pokutu za likvidační a poukázal na její ekonomické důsledky (zejm. zásah do cash-flow stěžovatele a propouštění jeho zaměstnanců). Stěžovatel se neztotožnil s městským soudem, že jde o pokutu mírnou. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že zákon o cenách je obecným právním předpisem platným pro vysoce i nízko-zisková odvětví. Pokutu je třeba vnímat v kontextu daného hospodářského odvětví a tržní síly daného účastníka řízení. Správním orgánům stěžovatel dále vytknul, že v jejich rozhodnutí absentuje zjištění jeho majetkového stavu, přestože tvrdil, že mu pokuta ve vyměřené výši způsobí vážné ekonomické potíže. Městský soud se s těmito tvrzeními stěžovatele nevypořádal. Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (tomuto návrhu Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 28. 7. 2017, č. j. 4 As 137/2017 – 29).

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a plně se ztotožnila s rozsudkem městského soudu. K tvrzení stěžovatele, že je třeba přihlížet k reálným ztrátám při výrobě energie do sítě, žalovaná uvedla, že v rámci licenčního řízení je vydávána licence na celkový instalovaný výkon, nikoli na výkon po odečtu ztrát, neboť takový výkon by byl velmi těžko určitelný pro účely licence, a proto je stanovena hodnota podle součtu hodnot instalovaných výkonů jednotek, jak stanoví zákon. Pokuta byla uložena v souladu s právními předpisy, na základě objektivních skutkových zjištění a není likvidační.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že rozsudek městského soudu není dostatečně odůvodněn a že se městský soud nevypořádal s tvrzeními stěžovatele, v nichž označil uloženou pokutu za likvidační a poukázal na její ekonomické důsledky.

[19] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud totiž vystihl podstatu věci, vypořádal se s veškerými námitkami žalobce a své závěry přehledně, srozumitelně, logicky a přesvědčivě odůvodnil. V případě námitek stěžovatele, v nichž označil uloženou pokutu za likvidační a poukázal na její ekonomické důsledky, městský soud poukázal na skutečnost, že pokuta byla uložena ve výši cca 5% jejího maxima, dále poukázal na množství zelených bonusů, které stěžovatel obdržel za elektřinu vyrobenou nad rámec udělené licence, a na neurčitost tvrzení stěžovatele ohledně jeho ekonomické situace.

[21] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalované, *držitel licence je povinen neprodleně oznámit Energetickému regulačnímu úřadu změny podmínek pro udělení licence podle § 5 a všechny změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle § 7, předložit o nich doklady a požádat o změnu rozhodnutí o udělení licence.*

[22] Podle odst. 5 téhož ustanovení, *v případě rozšíření počtu provozoven, změny technických parametrů stávajících provozoven nebo změny rozsahu vymezeného území je držitel licence oprávněn zahájit výkon licencované činnosti v těchto provozovnách nebo na vymezeném území dnem právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence.*

[23] Podle § 30a odst. 1 energetického zákona, *za celkový instalovaný elektrický výkon výrobny elektřiny se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy.*

[24] Podle § 5 odst. 5 věty druhé zákona o cenách, *pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmů nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování.*

[25] Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.*

[26] Podle § 16 odst. 4 písm. c) téhož zákona, *za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).*

[27] Nejvyšší správní soud pro přehlednost předesílá, že stěžovateli byla licencí ze dne 8. 12. 2009, č. 110911177, udělena licence na výrobu elektřiny. Celkový elektrický instalovaný výkon dle licence činí 0,101 MW (celkem bylo ve výrobně instalováno 360 panelů o výkonu 280 W, celkový instalovaný výkon výrobny tedy činil 100,8 kW, po zaokrouhlení tedy 0,101 MW). Z protokolu Státní energetické inspekce ze dne 6. 8. 2014, č. 071103613 o výsledku kontroly vyplývá, že při fyzické kontrole fotovoltaické výrobny stěžovatele dne 19. 7. 2013 bylo zjištěno, že po nabytí právní moci licence dne 10. 12. 2009 došlo k navýšení instalovaného výkonu o dvě pole, čítající 24 ks a 30 ks fotovoltaických panelů SOLAR MY280P, o výkonu 280 Wp, tj. celkem o 14 920 W. Toto navýšení instalovaného výkonu bylo provedeno bez změny uvedené licence na výrobu elektřiny. Celkové navýšení instalovaného výkonu oproti licenci činí 14,92 kW, když celkový instalovaný výkon po dodatečné instalaci panelů a střídačů činí 115 920 W (414 kusů panelů o výkonu 280 Wp).

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti připouští, že podle součtu hodnot na panelech se může celkový výkon jevit v hodnotě 115,92 kWp, avšak namítá, že výstup z elektrárny není závislý pouze na maximálním výkonu solárních panelů za standardních podmínek a z § 30a odst. 1 energetického zákona dovozuje, že instalovaný výkon má být zjišťován při jeho vstupu do energetické distribuční soustavy, tj. až po jeho ponížení o ztráty způsobené střídačem, transformátorem a dalšími komponenty elektrárny.

[29] Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Citované ustanovení totiž žádným způsobem neřeší ztráty při výrobě elektrické energie, jimiž argumentuje stěžovatel, a jeho věta druhá jasně stanoví, že za celkový instalovaný výkon se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek, tj. prostý aritmetický součet výkonu instalovaných solárních panelů.

[30] Z uvedeného ustanovení energetického zákona podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že poukaz na místo připojení do elektrizační soustavy je v energetickém zákoně uveden proto, že jako instalovaný výkon má být uveden součet všech výrobních jednotek, které jsou součástí výrobny elektřiny připojené v daném místě připojení do elektrizační soustavy. Ostatně to odpovídá technickému chápání tohoto pojmu: „instalovaný výkon“ je definován jako „*součet jmenovitých výkonů jednotek v daném objektu na svorkách, započítávají se i jednotky v případné poruše a jednotky určené pro krytí vlastní spotřeby*“ (Zbyněk Ibler a kol.: Technický průvodce energetika, Praha 2002, str. 487). Soud poukazuje i na to, že vedle *instalovaného* výkonu energetické předpisy používají např. i pojem *dosažitelný* výkon (srov. příloha 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě), jehož obsah by mohl být bližší tomu, co tvrdí navrhovatel, neboť se jedná o „*největší činný výkon, jehož lze v určité době dosáhnout vzhledem k provozním podmínkám*“ (tamtéž). Je však evidentní, že to je pojem odlišný od pojmu *celkového instalovaného výkonu*, jenž je spjat s licencí na výrobu elektřiny.

[31] Rovněž je třeba uvést, že součet výkonu instalovaných panelů je jednoznačná, neměnná a snadno zjistitelná veličina na rozdíl od skutečného činného výkonu výrobny elektřiny, který se v průběhu času mění (kolísá), neboť závisí i na konkrétních fyzikálních okolnostech, což z něj činí naprosto nevhodné kritérium při hodnocení výkonu výrobny elektřiny při udělování licence.

[32] Výklad § 30a odst. 1 energetického zákona zaujatý stěžovatelem je dále v rozporu s § 9 tohoto zákona, který se týká změn rozhodnutí o udělení licence. Ustanovení 9 odst. 1 energetického zákona totiž výslovně ukládá držiteli licence neprodleně oznámit změny podmínek pro udělení licence a požádat o změnu rozhodnutí o udělení licence a odst. 5 téhož ustanovení opravňuje zahájit výkon licencované činnosti v případě změny technických parametrů stávajících provozoven (kterou je zcela nepochybně přidání většího množství solárních panelů – výrobních jednotek) až dnem právní moci rozhodnutí o změně licence.

[33] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že je třeba vycházet z instalovaného výkonu výrobny elektřiny stanoveného v licenci podle součtu výkonu jednotlivých solárních panelů. Z výše uvedeného kontrolního protokolu správního orgánu prvního stupně vyplývá, že stěžovatel po vydání licence a v rozporu s jejím obsahem rozšířil svou výrobnu elektřiny o další solární panely (tuto skutečnost stěžovatel ostatně nepopírá), a tím nedodržel podmínky licence. Námitka stěžovatele, že v důsledku ztrát při výrobě elektrické energie neporušil limit celkového výkonu výrobny elektřiny, proto není důvodná. Zároveň není pochyb o tom, že v důsledku tohoto rozšíření výrobny elektřiny o další solární panely stěžovatel vyrobil více elektrické energie. Není proto důvodná ani námitka stěžovatele, že správní delikt nebyl bez pochybností prokázán.

[34] Argumentaci stěžovatele, že důvodně navrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem a v předcházejícím řízení upozorňoval na možnost provádět měření celkového instalovaného výkonu několika matematickými metodami, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Má stejně jako městský soud za to, že k součtu nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů není třeba odborných znalostí a mohli ho tedy provést i pracovníci správních orgánů. Stěžovatel ostatně ani nezmiňuje, jakými jinými matematickými metodami by bylo možné výkon panelů sečíst. V každém případě znalecký posudek by měl smysl pouze, pokud by stěžovatelův výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* pro účely licence na výrobu elektřiny byl správný; tak tomu však není, jak je podáno v předcházejících odstavcích.

[35] Další námitky v kasační stížnosti se týkaly uložené pokuty. Stěžovatel v prvé řadě namítal, že v rozhodnutích správních orgánů absentuje odůvodnění výše pokuty. S ohledem na obsah odůvodnění správních orgánů Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce. Správní orgán prvního stupně totiž poukázal na skutečnost, že zdroj žalobce měl o 14,92 kW vyšší než licencí povolený celkový instalovaný výkon výrobny elektřiny, stěžovatel tak na část vyrobené elektřiny neoprávněně uplatnil podporu formou zelených bonusů, a tím získal majetkový prospěch, který není možno přesně vyčíslit. Nelze totiž zpětně přesně určit, kolik elektřiny mohlo být skutečně v kontrolovaném období z předmětné výrobny elektřiny vyrobeno. Správní orgán prvního stupně tedy poměřil

instalovaný výkon uvedený v licenci a faktický instalovaný výkon výrobny stěžovatele (poměr 101/115,92). Tímto výpočtem dospěl k odhadu „navíc“ vyrobené elektřiny ve výši 49 982 kWh za rozhodné období (od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2013). Následně vzal v úvahu výši takto stanoveného pravděpodobného majetkového prospěchu za toto množství elektrické energie (tj. částce 624.825,15 Kč) a použil toto kritérium při stanovení výše pokuty, která činila jen 542.000 Kč. Konstatoval, že pokutu ukládá na spodní hranici zákonného rozpětí. Přihlédl k míře a významu porušení stanovených právních povinností a dbal, aby při rozhodování skutkově shodných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, tj. vycházel ze svých zkušeností s rozhodováním obdobných případů.

[36] Žalovaná uvedla, že podle příslušných cenových rozhodnutí ERU zelené bonusy za elektřinu vyrobenou výkonem, na který se udělená licence nevztahuje, za sledované období odpovídají částce 624.825,15 Kč, se závěry správního orgánu prvního stupně se ztotožnila a uloženou pokutu označila za přiměřenou. Tyto závěry správních orgánů považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem za logické, přesvědčivé a správné. S ohledem na výše uvedené je dále zřejmé, že není pravdivé tvrzení stěžovatele, že údajně vzniklý majetkový prospěch nebyl nikdy konkretizován, popř. vyčíslen.

[37] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatele, že v rozhodnutích správních orgánů absentuje zjištění jeho majetkového stavu, přestože tvrdil, že mu pokuta ve vyměřené výši způsobí vážné ekonomické potíže. Stěžovatel totiž ve správním řízení svoje majetkové poměry žádným způsobem nekonkretizoval, nevznášel žádné námitky proti výši pokuty a nenamítal její likvidační povahu.

[38] Ve vztahu k výši uložené pokuty stěžovatel dále zpochybnil závěr městského soudu, že jde o pokutu mírnou. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele, neboť jestliže stěžovatel za elektřinu vyrobenou v rozporu s licencí obdržel zelené bonusy ve výši 624.825,15 Kč a za tento správní delikt mu byla uložena pokuta 542.000 Kč, je zřejmé, že uložená pokuta je nižší než skutečný neoprávněný příjem stěžovatele za takto vyrobenou elektrickou energii. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že množství elektrické energie vyrobené pomocí panelů osazených v rozporu s licencí nebylo přesně změřeno, ale bylo určeno pouze výpočtem. Výsledek tohoto výpočtu (poměření elektřiny vyrobené pomocí faktického instalovaného výkonu výrobny a elektřiny, která by byla vyrobena s pomocí instalovaného výkonu dle rozhodnutí o licenci, čímž byla spočtena elektřina vyrobená pomocí instalovaného výkonu, na který se udělená licence nevztahuje; tato hodnota byla vynásobena výší zeleného bonusu za 1 kWh v rozhodném období), však je podle názoru Nejvyššího správního správný a prokazuje, že zelené bonusy za elektřinu vyrobenou instalovaným výkonem neuvedeným v licenci převyšují pokutu udělenou stěžovateli. Nejvyšší správní soud k údajnému likvidačnímu účinku pokuty uvádí, že tvrzení stěžovatele ohledně jeho majetkových poměrů a finanční situace jsou pouze obecná a nejsou podložena žádnými doklady. K přezkumu přiměřenosti uložené pokuty Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na jeho omezení vyplývající z ustálené judikatury (srov. např. rozsudek NSS z 25. 1. 2012, č. j. 1 As 1/2012 - 22, a tam citovanou prejudikaturu), vzhledem k tomu, že stěžovatel nenavrhoval v žalobě moderaci uložené pokuty ve smyslu § 65 odst. 3 s. ř. s.

[39] Nedůvodnou Nejvyšší správní soud shledal rovněž námitku, že správní orgány porušily základní zásady správního řízení. V posuzované věci byl totiž v souladu s § 3 správního řádu zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, který správní orgány řádně posoudily dle relevantních právních předpisů, přičemž z odůvodnění správních orgánů vyplývá, že v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu dbaly na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[41] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu